

Mál nr. 147/2016**M og
váttryggingafélagið V vegna slysatryggingar launþega.****Slysauhtak váttryggingarskilmála vegna líkamstjóns 22. ágúst 2012 og
tilkynningarfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004.****Gögn.**

Málskot, móttakið 4.5.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 12.5.2016, ásamt afriti af bréfi V dags. 29.12.2015 og tilkynningu til V dags. 26.10.2015.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi orðið fyrir líkamstjóni þegar hann „var að koma út úr hjólaskóflu og steig á misfelli og fékk slink á vinstri fótinn og hlaut meiðsli af.“ Í gögnum málsins liggur fyrir tjónstilkynning til Sjúkratrygginga Íslands, dags. 28. ágúst 2012 M, en þar segir: „Var að fara niður úr Hjólaskóflu og kom illa niður og fékk slæman verk í hné.“ Í sjúkraskrá M kemur fram að hann hafi leitað til læknis 26. ágúst 2012 og þar er atvikum þannig lýst: „Var að stíga úr vörubíl og fékk mikinn þrýsting í vinstra hné [...] Var að stíga úr vörubíl og fékk snúning á vinstra hné.“

M telur í fyrsta lagi að atvik líkamstjóns hans hafi verið þess eðlis að meiðsli hans megi rekja til utanaðkomandi atburðar í skilningi váttryggingarskilmála V og þess slysauhtaks sem þar kemur fram og er í samræmi við almennt slysauhtak váttryggingaréttar og dómafordæmi í máli Hæstaréttar Íslands nr. 412/2011. Lending á jörðinni hafi verið sá skyndilegi utanaðkomandi atburður sem olli rifu á innri liðþófa í vinstra hné M. Einnig vísar M til þess að Sjúkratryggingar Íslands hafi samþykkt að um væri að ræða slys, en sama slysauhtak sé í 1. mgr. 27. gr. laga nr. 100/2007 um almannatryggingar. Í öðru lagi byggir M á því að hann hafi ekki gert sér raunverulega grein fyrir varanlegum afleiðingum líkamstjónsins fyrr en 16. júní 2015 og fái það stöð í læknisfræðilegum gögnum málsins. Tjónið hafi verið tilkynnt til V 22. júní 2015 og því innan ársfrests þess sem tilgreindur er í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga.

V telur í fyrsta lagi að ekki sé sýnt að rekja megi líkamstjón M til utanaðkomandi atburðar í skilningi gr. 1.2 í váttryggingarskilmálum slysatryggingar launþega félagsins. Þar komi fram að hugtaksskilyrði slyss í skilningi þeirrar greinar sé að utanaðkomandi atburður hafi leitt til líkamstjóns M. Lýsingar M á atvikum bendi hins vegar til þess að tjón hans verði rakið til innri veikleika í ljósi þess að verkur sá sem M lýsir í vinstra hné hafi einungis komið til vegna hreyfingar hans sjálfs. Einnig vísar M í öðru lagi til þess að M hafi gengist undir speglunaraðgerð á hné 25. september 2012 og verið í eftirliti vegna þeirrar aðgerðar 3. desember 2012. Þar hafi komið fram að M hafi verið með stöðuga verki í hné eftir það. Þá hafi verið komin fram þau atvik sem krafa M geti verið reist á og með því að tilkynna ekki um tjónið til V fyrr en með tjónstilkynningu dags. 26. október 2015 hafi ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga verið liðinn.

Álit.

Í váttryggingarétti er orðið slys gjarnan skýrt sérstaklega í váttryggingarskilmálum váttryggingafélaga með þeim hætti að það þurfi að vera um að ræða skyndilegan, utanaðkomandi atburð sem valdi meiðslum á líkama váttryggðs og gerðist án vilja hans. Slík skilgreining kemur fram í gr. 1.2 í skilmálum slysatryggingar launþega hjá V. Í nýlegri dómaframkvæmd Hæstaréttar Íslands, þ.á.m. dóms réttarins í málum nr. 412/2011 og 128/2013, segir að fall, sem ekki sé sýnt að rekja megi til svima, sjúkdóma eða annars innra ástands í líkama þess sem hlýtur líkamstjón, sé slys í skilningi váttryggingarskilmála. Í þessu máli verður ekki litið framhjá tilkynningu M sjálfs um að hann hafi verið að stíga niður og fengið við það slæman verk í hné. Aðrar lýsingar á atburðinum hnekkja ekki umræddri lýsingu atvika og verður hún því lögð til grundvallar. Verður, við þær aðstæður, ekki annað séð en að líkamstjón M hafi orðið vegna innra ástands í líkama hans en ekki vegna utankomandi atburðar við fall, þar sem áhrif á líkama urðu, m.v. þá lýsingu sem lögð er til grundvallar, án þess að

fall kæmi til, heldur þannig að M steig niður. Atvikið fellur því ekki undir hugtakið slys í skilningi váttryggingarskilmálanna og telst því ekki bótaskyld úr slysáttryggingunni.

M á þegar af þeirri ástæðu ekki rétt á bótum úr slysáttryggingu launþega. Þó þess vegna sé ekki tekin afstaða til þess hvort ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi verið liðinn, þegar tilkynnt var um tjónið til V í júní 2015, skal þess getið að m.v. upplýsingar í læknisfræðilegum gögnum málsins má ætla að óþægindi M vegna umrædds atviks hafi verið stöðug frá árinu 2012 auk þess sem tjónstilkynningu var beint til Sjúkratrygginga Íslands í lok ágúst 2012. Verður því að ætla að atvik sem krafa M gæti verið reist á hafi verið komin fram fyrir mitt ár 2014.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysáttryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 14. júní 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.